

PLANINSKI VESTNIK

GLASILO „SLOVENSKEGA
PLANINSKEGA DRUŠTVA“

XXIII. LETNIK 1923 ŠTEV. 4

Planinski spomini.

Piše duh. svetnik, župnik Jakob Aljaž.

(Dalje.)

28. Pol joka — pol smeha.

Ko sem na poziv g. urednika vzel pero v roke, sem se dosedaj oziral bolj na ugodno plat svojega življenja. Nepristranska pravičnost pa zahteva, da ne prezrem slabe, neprijetne. A res je vse do pičice.

1. Navdušen — pa do trebuha in čez moker. — Kakšna so Vrata ob tridnevnem nalivu? Poslušajte! Bilo je nekako pred 25 leti; imel sem delavce v Vratih, ki so skoro dodelali vodovod Aljaževega Doma¹; naredili so pod Bistriško strugo tudi jez iz macesnov, v ta namen, da bi deroča Bistrica ob nalivu ne vzela vodovodu železnih cevi. Sicer je tam struga suha, ob nalivu pa voda narase v silno moč, da skale vali. — Vzajem velike škornje, dolgo palico, pa tudi dežnik. V Mojstrani kriče ljudje nad menoj: „Kam pa v takem nalivu? Danes ne pridete v Vrata!“ Za hrbtom so se pa povpraševali, ali so naš gospod znoreli! — Jaz odgovorim: „Rad bi videl, kako je notri ob nalivu.“

V Vrata grede sem videl na obeh straneh več ko petdeset Peričnikov: tako je lilo čez vse skale! Male potoke sem lahko prebredel in preskočil, težje je bilo priti čez Čirlovec, ki dere doli od Možiceljnov. Zaradi varnosti sem šel višje, da ne padem čez steno v Bistrico. — Najtežje pa je bilo čez velik potok tostran Turkove bajte. Rečem fantu, svojemu delavcu iz Mevč, ki je baš prišel s hriba, ali se upa me prenesti čez veliki potok ob potu. Nisem pa vedel, da je voda tako globoka. Nesel me je delavec na hrbtu „štuporamo“. Sredi vode, v globočini poldrugi meter, pa postoji ter pravi muhasti fant: „Ali mi boste dali jutri hlače?“ „Bom dal.“ „Ali boste dali tudi vestjo?“ „Bom dal.“ O ta mrcina! . . . Tako prideva srečno čez. Na nadaljnjem potu srečam svoje delavce, ki

¹ Na kratko je opisan ta dogodek v odstavku: „Vodovod v Vratih“. (Plan. Vestnik 1922, str. 162). Uredn.

gredo ven iz Vrat. Vprašam jih: „Kako je z vodovodom? Ali je Bistrica kaj pretrgala jez?“ „Nič“, odgovore, „ravno sedaj smo si ga ogledali. Zakaj pa Vi v takem sem prihajate?“ „Skrbi me za moj vodovod.“ Nato gremo v ogljarsko bajto in zakurimo, da bi se ogrel in nekoliko posušil. Silil sem delavce, naj tu ostanejo, pa bilo je zastonj. Hudourniki, večji ko Peričnik, so lili čez skale Cmira, Triglava, Stenarja, Suhega Plaza. Krasen, divji prizor! Nato smo vsi odrinili ven, delavci so šli čez deroči potok višje, kjer so hlode čezenj pokladali, mene pa je prejšnji fant zopet prenesel „štuporamo“. Mokri smo se vrnili, a škođovalo nam ni nič.

2. L 1889. na Rožico. — Ko dokončam kot okr. šol. nadzornik obširno (pa ugodno) letno poročilo na dež. šolski svet, pravim konec oktobra bogoslovcu (domačinu) Val. Jaklju: „Pojdiva na Babo“ (1892 m).

Dve zložni poti sta na solčni strani; midva seveda nočeva tam iti, ampak po bližnjici skozi Mlinco naravnost gori. Spodaj v Rebru naju sreča pastir Jož. Jakelj, ki pove, da je danes voda zmrzla. Bilo je krasno jutro! Lezeva po strmem jarku, deloma se vzdigneva po grmovju nakvišku do Lengarjevega studenca. Ker Jakelj močno hvali zdravilno moč te vodice, se ga jaz, dasiravno upehan, zelo napijem. Prva neprevidnost! — Koj zgoraj spodiva divjega petelina — škarjevca. Tam sem ga tudi vselej videl.

Po lepi travi prideva na vrh Babe. Veličasten prizor! Mrzel gorenjec piha, ozračje čisto, pod nama Koroška dežela, Drava, jezera, Celovec (s kukalom vidim hiše), v ozadju gore. Prižgem cigaro, rekoč: „Od tod se ne premaknem eno uro!“ Druga neprevidnost! — Ko pridem domov, že čutim prehlajenje, potem pride trganje, šên v lice, nadalje angina, na kateri sem zaradi svoje neprevidnosti več let bolehal. — Dober nauk za poznejše izlete!

3. Smola za smolo! — Pastir izpod Kepe mi prinese ravno zleženega ptiča, češ, planinski orel je. Gojil sem ga; ko odrase, se izpremeni — v kanjo. Naj bo! Privadila se me je ptica, vsako jutro je priletela na moje okno, da sem ji dal mesa, podnevi pa je po polju miši lovila. Nekega jutra počí pod mojim oknom strel: „Kdo je ustrelil?“ „Jaz sem (lovec iz Radovljice) ustrelil jastreba.“ — Ko pritečem na vrt, šepa k meni moja ljuba kanja in mi kaže prestreljeno nožico. Obvezal sem jo in jo dejal v kurnik; pa se je pozdravila in je zopet začela miši loviti. Kadar sem jo poklical: „Kanja, kanja“, se je koj oglasila: „kaa, kaa.“ Zaleze jo pa precej časa potem pri Savi drug mlad lovec in jo do mrtvega ustrelí, ker ni vedel, da je moja. Ljudje so ga strašili: „Kaj bo! Župnikovo kanjo si ustrelil!“ Potolažil sem ga, rekoč: „Prav si naredil! Mi vsaj ne bo treba kanji mesa dajati.“ Res sem se bil roparice že naveličal.

Zjutraj zgodaj je bilo, ko je lovec iz Radovljice mojo kanjo zastrelil — prva nezgoda tistega dne. Potem greva z Jakljem na Možakljo in Jerebikovec (1593 m). Blizu vrha mi spodrsne, padem in ubijem steklenico vina v žepu. Hitro še srkam tekoče vino, a bilo je že prepozno. To je druga nezgoda tega dne. — Ko prideva na vrh, se nevedé vsedem na kup mravljišča (rosice, rdeče mravlje). Zamaknjeno občudujeva bližnje Triglavsko pogorje, kar me speče: za vratom imam polno rdečih mravelj. To je tretja nezgoda! Jakelj se mi smeje, mesto da bi me miloval. — Presedem v bližnji grm, ki je bil gosto prepleten s srobotom, češ, tukaj se bom prijetno zibal. Pa vdrlo se mi je — obvisel sem v grmovju z glavo navzdol. Krohotaje se, me Jakelj izvleče. Četrta nezgoda v enem dnevu! Domov pa sva srečno prišla.

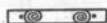
4. V nevarnem položaju. — Las je manjkalo, da se nisem v Črni gori nasproti Peričniku ubil. V gladkih čevljih grem od severne strani na vrh pogledat, koliko dreves mi je v mojem gozdu vihar podrl. S seboj vzamem svojega velikega psa — Novofundlandca. Od vrha grem na mesto nazaj, raje po veliki strmini navzdol do skalnate peči in poskušam zdaj tu, zdaj tam, ali se pride v Vrata. Pes noče več za menoj. laja, tuli in me svari. Kar zaidem v navpično steno, da ne morem ne naprej, ne nazaj; začnem se tresti, kar ni moja navada. Velika sreča je bila, da zaslišim nad pečino, kako se poje. Kličem na pomoč. Čez dolgo se oglasi in pride bližje mož — sosed: „Kaj Vas je prineslo v te skale! Kakor se ganeta, padete, da Vas nobeden ne bo dobil. Počakajte, da pridem jaz do Vas, ki imam železne dereze na nogah.“ S trudom me spravi na kvišku in me spremi domov. Obdarim ga in mu zabičam, naj ne pové, kje in kako me je dobil.

5. Razgretost. — a) Ves vroč prihitim s Karavank, pa skokoma v mrzlo vodo svojega kapališča (bassina) na vrtu. Moker se hitro oblečem in letam med njivami po solncu. Berlic pravi: „Dobro, da te ni mrtvoud zadel.“ Ljudje so mislili, da se mi je v glavi zmešalo (a la Kneipp). Pa mi ni nič škodovalo. — b) Drugikrat mi je v praznem kopališču (bassinu) spodrsnilo, da sem padel znak in mi je koža na glavi počila 5 cm dolgo. Hitro grem v bolnišnico, morebiti je tudi črepina počila. Zdravnik mi glavo „zakita“, čepinja ni bila počena, zdrav se vrnem domov. Neka ženska je Štefetu povedala, kaj se mi je pripetilo, in dal je vse v — „Slovenca“.

6. Povečane ribe. — Povabil sem goste na ribe. Lovil jih je študent (veščak) Smolej, ki je imel od Ambrožiča za me ribiško karto. Pa zopet smola! Zasleduje ga orožnik in ko Smolej nekaj rib nalovi, stopi pred njega orožnik, rekoč: „Pokažite ribiško karto.“ Študent mu jo pokaže. „Dobro. Sedaj bova ribe merila, če imajo postavno dolžino

24 cm.“ Merita jih. Par jih je imelo 24 cm in čez, druge pa po 23, 22, 21 cm. Orožnik žene študenta k županu.

Župan, navihan lesni trgovec, ki zna hitro meriti, spozna težko situacijo, pa jo srečno razvozla. Zaupno pravi orožniku: „Veste, riba se skrči, ko se ujame; pozneje se zopet stegne. Dovolite, da jih na mizi še pogladim, da se prav stegnejo.“ „To smete“, pravi orožnik. Župan nato: „Zdaj jih bom jaz meril.“ Prime za mero (pošet), z levo roko na 24 cm („Le semkaj glejte!“), z desno pa ukrade 4 cm in pokrije s palcem konec pošeta. „Ali vidite, da je 24 cm?“ Res je! Tako zmeri tudi drugo, tretjo ribo itd. — Orožnik se čudi in čudi, verjame — županu (saj je župan!) in vrne ribe študentu. Tako je bil študent rešen, moji gostje pa siti. (Dalje prih.)

Bivak pod Ojstrico.

Dr. V. Korun.

Družba dveh dam in treh gospodov se je vročega avgustovega popoldne vzpenjala po poti čez Planinška in Vodole proti Korošici. Solnce jim je navpično zasajalo svoje goreče puščice v hrbet in tilnik tako, da so se kakor kopali v potu. Zlasti sta gospoda dr. Špik in dr. Keber bridko občutila težo svojih nog in žgočo žejo, ker sta tisti dan bila že prevozila na kolesu kakih 35 km po ne ravno lepi cesti in pa tudi — last not least — ker sta si v Lučah privoščila ne baš planinsko kosilo. Zato je umljivo, da so spotoma stikali za vsako kapljico vode, kakor so videli, da dela čreda žejnih ovac, ki so se pasle po rebrih; toda trudili so se eni ko drugi zaman. Ko pa je družba prilezla na jaso, odkoder je še nekako eno uro hoda do Korošice, je nje vsled let in izkušenj molče pripoznani glavar in vodnik dr. Keber uporno obstal, si obrisal pot s čela, snel nahrbtnik, ga važno položil na tla in sopihajoč rekel:

„Gospoda, kar naprej pojdite! Jaz hočem tu lagotno sedè in lepo v miru izkaditi eno cigareto; potem pridem takoj za vami. Ura je šele sedem, torej je časa dovolj, da do noči prispem na cilj.“

Kakor je rekel, tako je storil; samo da ni sedel, ampak legel, glavo naslonivši na nahrbtnik.

Ko je bila cigareta izpušena, se mu pa kar ni hotelo vstati. Nebeško prijetno je bilo, tukaj na sicer s kamenjem posejani, pa vendar mehki zelenici iztegnjen ležati, ko so mu mravljinci tako ljubko gomezeli po udih, in gledati proti ostrorobatemu vrhu Ojstrice, nad katerim je

ravnokar v ličnih kolobarjih krožil orel planinec. Pa kako se je lahko zibal in jadral! Tako, da Keber kar ni mogel obrniti pogleda od njega. Tedaj si je tudi on in menda prvič v življenju zaželel, se preongaviti v orla, da bi po zraku zletel danes v Korošico, jutri pa na Ojstrico in bi si tako nog ne utrujal in grla ne osuševal, kakor si to mora kot neokretni človek, ako hoče kam priti. Potem pa ta Ojstrica, kako je ožarjena od večernega solnca! Blesti se in žari, kakor bi bila iz kararskega marmorja izklesana. In tam tista motna podolgasta proga na njej! Videti je kakor struga, ki po njej curlja hladna studenčnica. In tam druga, krajša in širša, je čisto podobna domači postelji, v kateri se tako sladko spi. Oh, da bi bil zdajle doma, je šlo Kebru po glavi, kako bi se hlastno iz vodovoda napil, nato se pa brezskrbno zavalil v mehke blazine! Spomnivši se na to, je pa začutil še večjo suhoto v grlu in še bolestnejšo umornost v udih. Nakar so se mu polagoma začele kaliti oči: orel je nalikoval le še majčkni premikajoči se piki in Ojstrica se je sesedala, kakor bi bila iz testa, dokler se slednjič ni vse okrog njega, zemlja in nebo, pogreznilo v nič. —

Nekaj časa je spal trdno in mirno. Pa ne dolgo, ko je zacmokal z jezikom, globoko vzdahnil in se preokrenil. Zagledal je pred seboj potoček svoje rojstne vasice. Oh, kako je bistra vodica ubrano šumljala, odskakovala od kamenčka do kamenčka in hitela naprej! Kako so se ribice igrale, nad njo kačji pastirji plesali in vrbe napajale veje v njej! On pa je hodil dol in gor ob bregu, neizrečeno hlepeč po požirku vodice, a ni mogel do nje. Kjerkoli je hotel stopiti v rečišče, tam je nabrežje namah gorostasno naraslo, strmo in visoko kakor Ojstrica, voda pa je bila globoko doli v Logarski dolini. Poskusil je tu, poskusil je tam, kjer je bil breg videti čisto položen; pa brezuspešno: jedva se mu je približal, se je vzdignil do neba. —

Nato se mu je zdelo, da hodi po triglavskem snežišču. Mrzla burja je vlekla ter mu nosila ledene iglice v oči in v tilnik, da se je tresel od mraza. Tam gori kraj snežišča pa je tako mamljivo vabila kočja na Kredarici. In videl je prav v njeno notranjost: stole in mize, na teh pa vitke steklenice, polne iskrečega se vina; zlasti pa ga je mikala peč s svojim prijaznim zapečkom. Na klopeh okrog nje se je stiskala njegova družba in na obrazih se jim je bralo, kako dobro jim dene toplota, ki je izžarivala od pečnic v njihove hrbte. Klicala ga je in mu mahala z rokami, naj se vendar podviza, da se bo ogrel. In on je res tudi pospešil korake, kar je najbolj mogel, toda — z mesta se ni mogel premakniti. Njegove noge so se sicer naglo gibale, vendar nekako tako kakor kolesa parnega stroja na oledenem tiru, ki se vrtijo, ne da bi stroja spravila v tek. In ko je tako neutrudno, pa vedno na

istem mestu stopical, hrepeneč po peči in toploti, je naenkrat snežna razpoka pred njim zarežala, on pa — bums vanjo! Pogrezujoč se, je natančno slišal, kako je njegova družba v koči zakričala, ko ga je videla izginiti v brezdnu. —

V tem hipu je Kebru zdrsnila glava z nahrbtnika na tla in udar z njo ob trd kamen ga je zbudil. Prvo, kar je začutil, je bil mraz, ki ga je tresel po životu; ta ga je tudi predramil, da se je jel ozirati okoli sebe. Vendar odkraja se ni prav nič zavedel, kje je in kaj. Šele polagoma se mu je toliko razjasnilo, da je spoznal svoj položaj: kar je in kar je bilo. Zdaj pa mu je šlo za to, da bi vedel, koliko je ura.

Vzel je iz žepa prižigalnik, da bi si luč ukresal. Pa ta mu je kratkomalo službo odpovedal. Poizkusil je torej škatlico vžigalic; ker je pa ostra sapa vlekla, jih je porabil polovico, preden se mu je posrečilo, lučko toliko časa ohraniti, da je videl na uro. Bilo je deset proč. Zdaj se je hotel takoj odpraviti proti Korošici. Ker pa je bila noč temna, da se ni videla ne steza, ne markacija, je bilo treba svetiljko prižgati. Pa kakor bi se danes vse proti njemu zaklelo, je dolgo ni mogel sestaviti, čeprav jo je obračal semintja po rokah, da ji je eno šipo udrl. Ko je bila za silo zveržena, je bilo seveda treba luč napraviti. To pa nikakor ni šlo. Porabil je drugo polovico vžigalic, svetiljka je bila še vedno brez luči

„Zdaj me imejte radi vsi skupaj: svetiljka, Korošica, dr. Špik in njegova parfemirana družba!“ je Keber zlovoljen zamrmral „Zakaj bi pa tukaj pod Ojstrico ne prenočeval? Atentata se mi ni bati, ker nisem nikak državnik“, je nadalje sam pri sebi modroval; „roparjev tudi ne, ker jim, če bi me napadli, radovoljno pomečem pred noge ves tisti umazani in zmečkani papir, ki ga imam pri sebi in ki mu evfemistično pravimo denar. Da bi se volkovi klatili tukaj okrog, pa tudi ni čitati niti v Seidlnovih niti v Kocbekovih „Savinjskih planinah“. No torej!“

In zdaj je volneni podsuknjič izmotal iz svoje cule in ga oblekel, nato dežni plašč ter se zavil vanj, potem pa naslonil glavo na nahrbtnik, ki si ga je previdno tako razpoložil in zavaroval, da bi mu ne mogla glava spet zdrkniti na kamen. Nato se je zvil v klopčič, da so se kolena dotikala brade, odločen tako, speč ali bdeč, počakati zore. „Lačen in žejen sem res!“ mu je šlo po glavi ali pravzaprav po želodcu; nakar so mu začele lezti oči skupaj.

Naenkrat zasliši strel in takoj nato drugega od druge strani. „Kaj pa je to?“ zamrmra sam pri sebi in privzdigne glavo. „Brakade se vendar ne prirejajo ponoči! Navsezadnje pa res utegnem postati

kakega nerodnega lovca! To bi bila lepa, hm! Bi pa že bila častnejša in bolj planinska smrt, ko bi se zvrnil v prepad nad Robanovim Kotom!”

Tedaj zagleda dve premikajoči se luči, eno v smeri proti sebi, drugo proti Kocbekovi koči, in malo nato zasliši od obeh strani klice: „Hop, hop!“ Nikakega dvoma ni bilo, da sta to dve ekspediciji, ki gresta njega reševat. . . „Lepo je od dr. Špika, da se žrtvuje, ko bi mu bilo vendar tako dobro počivati v koči. To je planinska zvestoba! Da, da, prijatelj se izkuša v nesreči“, si misli, nakar vstane in se odzove s „hop, hop“. Potem pa stoje čaka, kaj pride. Z zanimanjem je opazoval, kako se je tedaj tudi druga ekspedicija okrenila proti njemu, in sicer tako, da ga zajame odzadaj, medtem ko je prva namerila svoj juriš odspredaj nanj, kar se je dalo sklepati po lučih. Bil je pravi vojni pohod in zdajzdaj je moral Keber pasti zavojevalcem v roke. In res, obkolili so ga, da mu ni bilo izhoda.

Po medsebojnem pozdravu in začudenju rešiteljev, da so rešenca našli živega, so se odpravili na pot, prvi oddelek ekspedicije spredaj, drugi zadaj, dr. Keber pa v sredi, prav kakor vojni ujetnik. Ko pa med rešitelji, ki so bili oskrbnik koč, njegova hči in dva srednješolca, ne vidi dr. Špika, se začudi in vpraša po njem. Oskrbnik pa odvrne: „Gospod niso utegnili z nami iti; ko smo odhajali, so ravnokar dame sezuvali, ki so se spravljalje spat.“ Za odgovor zdaj Keber debelo pljune prav po fasoni Cankarjevih junakov. Nato si pa svoje zavojevalce natančneje ogleda; ko vidi, da sta srednješolca opremljena z vrvmi in s cepini, ju vpraša, čemu to. Odgovorila sta, da sta v svoji briznosti mislila, da jih bosta pri rešilni akciji potrebovala.

Ko so prišli v koč, se vzdignejo vse glave naenkrat z ležišč in radovedno motrijo rešenca, ima li še vse svoje ude pri sebi. Dr. Špik je celo vstal in mu iskreno čestital na rešitvi. Tam izza kota pa se nekdo oglasi: „Kako lahko bi se bili ponesrečili!“ „Tako lahko, kakor vi mislite, bi to ne šlo, ker ležé na ravnici se je težko ponesrečiti“, odvrne dr. Keber na to sočutno opombo. „Ampak zmrznili bi bili“, zapoje tanek ženski glas izpod odeje. „Pri desetih stopinjah nad ničlo bi bilo tudi to težko mogoče“, odgovarja nadalje dr. Keber in pojasnjuje, kako in kaj. Nato se pa začne ozirati po slamnjačah, in ko vidi, da so vse zasedene in tudi nobena klop ni prazna, zahrepeni po svojem prejšnjem ležišču nad Vodolami, oskrbniku pa nejevoljen pravi: „Kaj ste me sem vlačili, ko ste vedeli, da v koči ni prostora? Kar vrnem se!“ Ta pretnja je izdala; kajti to rekši, zagleda, da se je dvoje usmiljenih ženskih telesc toliko odmaknilo drugo od drugega, da je nastala med njima ozka vrzel, kar je Keber smatral za molčé izraženo vabilo, ki se

mu je tudi nemudoma odzval in se z vso mogočo obzirnostjo stisnil v ponudeno prazno prostornino.

Kakšni občutki, telesni in duševni, so ga pa to noč obhajali, se žalibog natančno ne da dognati, ker o tem ni zmeraj enako govoril. V damski družbi je namreč slikal svoj tedanji položaj kar najbolj izbrano, med resnimi možmi umerjeno, v krogu svojih dobrih znancev pa osoljeno. Le ena trditev se je v vseh treh inačicah dosledno ponavljala: da je bila slamnjača sicer trda, pa stranice mehke.

Preko Kranjskogorskih planin.

Spisala Darinka.

Sezona turisticke se je nagibala h koncu. Dostojno smo hoteli praznovati slovo od ljubljenih planin in njih ponosnih in mogočnih vrhov.

S prijateljico Lidijo sve hitro dobili dopust, brat si je pridobil sošolca kot tovariša in vsi štirje smo komaj čakali, da nas odpelje dne 26. avgusta 1922 vlak proti Kranjski Gori.

Dogovorili smo se, da vzame brat petrolejko, Lidija parafinko, a Zdenko lučko na baterijo s seboj. Po načrtu nam je namreč bilo sojeno hoditi tudi v noči; za štiri ljudi tri svetiljke — to bo pač dovolj! Pred odhodom na kolodvor pa se prekucne bratov nahrbtnik in — njegove lučke ni bilo več! No, kaj to dè! Saj imamo še dve! — Ko prideva z bratom na kolodvor, vprašava čakajočo dvojico takoj po luči. „Moja električna je v redu“, pravi Zdenko; Lidija pa izjavi, da je svojo svetiljko, ker je tako nerodna, pustila doma, misleč, da že itak imamo dve. Tako smo imeli zdaj vsi samo eno lučko.

Vlak je bil prenapoljen; vreme skrajno čemerno. Vedno gosteje so se kopičili oblaki na nebu, sumljiv veter jih je podil in kmalu se je popolnoma stemnilo. A najlepše je bilo proti Radovljici, ko nas je pozdravila slikovita Gorenjska z — dežjem. Pa nismo se zmenili za stršenje sopotnikov, da bo vreme vedno slabše, ostali smo pri svojem sklepu: vsaj do Erjavčeve kože moramo priti!

V Jesenicah je dež malo ponehal. Prestopili smo v vlak v smeri proti Kranjski Gori. Skupno smo sedeli v vozu in se razgovarjali o namešani partiji, ko nas obvesti brat, da smo brez — luči, ker je Zdenku padla njegova pri prekladanju iz nahrbtnika na tla in se je žarnica ubila. Od treh torej na — nič: v temi bo sedaj huda! Nič nismo ugibali, kaj naj storimo, le vreme smo opazovali. Goste megle so ležale

nizko in so zagrinjale vrhove v svoj odurni plašč. Ko nas je odnesel vlak proti Kranjski Gori, smo se vnaprej veselili pogleda na planine pri Martuljku, kjer štrli konica poleg konice proti nebu ter se vrste krasne „Galerije“ Martuljka, a zaman — megla je bila neizprosna.

V Kranjski Gori smo izstopili ob nekaj pred 8. uro zvečer, šli skozi vas in dospeli kmalu na široko, lepo cesto. Ob naši levi je šumljala Velika Pišnica v široki, močno izsušeni strugi, na naši desni pa so se dvigali ponosni vrhovi. Ravno in položno je izpeljana krasna cesta do prvega mostu, kjer je Pišnica zajezena in pada, kakor v širokem vodopadu, v strugo. Mimo nekakega ribnika nas je peljala cesta v gozd, a čez nekake četrte ure smo bili iz gozda in smo dospeli po malem klančku do odcepa. Cesta je vodila čez drugi most in se je jela dvigati v velikih serpentinah polagoma višje. Gosta megla, ki je težko ležala na vrhovih, se je spuščala vedno bolj k tlom; mračilo se je. Težko smo že sledili cesti. Dolgo ne bomo mogli hoditi brez luči; če nikogar ne najdemo, bomo pač prenočili v Koči na Gozdu (1340 m), iz katere se nam je nasproti zasvetila luč.

V koči smo hoteli počakati na turiste, ki so izstopili v Kranjski Gori, in ob njih luči nadaljevati današnjo pot.

Kmalu začujemo pred kočo glasove, a ker ni nikogar na spregled, se odpravimo za njimi. Dosegli smo štiri osebe broječo družbo, ki je z lučjo tiho stopala naprej, mi pa za njimi.

Konečno je zavila družba pred nami po ozki stezici, še par lesenih stopnic, ovinek in med starimi smrekami smo opazili ob pol desetih sedanjo Erjavčevo kočo, prejšnjo „Vosshütte“, 1523 m — Sedli smo v prvi sobi v kot, se malo okrepčali in žigosali koledar in razglednice s prepotrebni žigom, a se čez pol ure vlegli k počitku.

Drugi dan ob pol 4. uri je pokrivala gosta megla še vse naokoli. Hiteti smo morali, da dosežemo pred solničnim vzhodom Dom na Vršiču. Poslovlili smo se od prijazne in ljubeznive oskrbnice, ki nam je dala še nekoliko navodil radi italijanske straže in nam pokazala ob koči 3 križe na grobeh, kjer so pokopani padli vojaki. Cesta je bila, kakor prejšnji dan, krasno izpeljana široka cesta za avtomobile, ki veže Kranjskogorsko dolino preko Vršiča z dolino Trento. Čez dobre četrte ure smo obstali pred žično ograjo — mejo med Jugoslavijo in Italijo.

Prestopili smo ograjo in kmalu došli do Doma na Vršiču (1616 m). Ta nekdanj ponosni slovenski planinski dom je stal pred nami kakor izropan, oropan tudi svojega ponosa. Mrko gledajo prazna okna; enonadstropni, zidani prijazni slovenski Dom je izpremenjen v italijansko stražnico.

Italijanski vojak, stoječ na pragu, nas je začudeno ogledoval in nas na vprašanje, če je dovoljeno iti naprej, potolažil, da mora vprašati svojega poveljnika Stali smo tam kakor obsojenci; sporazumeti se radi pomanjkljivega znanja jezika nismo mogli; slednjič nam le prinese dovoljenje.

Po stari markaciji dosežemo ob četrtna 6. uro vrh Vršiča. Takoj od vrha vodi lepa stezica navzdol čez nekako kratko in ozko sedelce na pobočje Prisojnika. Nad tem sedelcem smo opazili po celem prodišču navkreber proti skalam zarjavelo žično oviro prejšnje stare meddržavne meje. Nad prodom pa so kipele strme in visoke stene naravnost proti nebu. Sledili smo markirani, v serpentinah lepo izpeljani stezi, takoimenovani „nemški poti“. Vedno smo prihajali bližje skalam, ki smo jih imeli pred seboj, ter dospeli do prvih, po precej strmi serpentinah, ob pol 7. uri.

Pred nami se je dvigala visoka stena z velikanskim predorom. Bili smo pri Prisojnikovem Oknu. Ker je valovila krog nas le megla, nismo mogli skozi to Okno opazovati divne Velike Pišnice, ki leži v globokem prepadu pod strmimi stenami. Pri Oknu se je nehala prijazna stezica; prešli smo v skale, kjer nam je bila markacija edina vodnica. Vzpel smo se po skalah in takoj opazili prvo opasno mesto, ko smo si med strmimi skalami brez vsakega klina ali žice večkrat morali pomagati z rokami in s koleni. Oprezno smo iskali razpok, ki naj služijo za oporo. Drugo opasno mesto smo dosegli v prekoviseči skali, ki nam je štrlela naproti s polico nad sicer ne preglobokim prepadom. Siten je bil prehod, ker je bil vstop skrajno nepripraven. (Konec prih.)

Čez hrib in dol¹.

1. Napravil sem koncem zime in začetkom spomladi 1922 dva mala izleta na Gorenjsko, meseca avgusta pa turo na Triglav, v družbi zaročenke in njene sestre. Prva je bila že l. 1921 z menoj v Kamniških planinah; druga je bila pa prvokrat v planinah. Zdaj sta obe zelo navdušeni za planinski svet.

Triglavska tura je bila sledeča:

I. dan do Aljaževega Doma, kjer smo prenočili. Oblaki so viseli zelo nizko samo okoli Trigl. pogorja, sicer je bilo krasno vreme.

II dan: odhod iz Aljaževega Doma ob 8. uri zjutraj. Vreme — najlepši dan brez oblačka in precej hladno. Šli smo, dasi me je malce skrbelo, po Tominškovi poti, kjer so klini in žica mestoma zelo poškodovani. Do vstopa v skale je šlo brezhibno; moral sem spremljevalki celo zadržavati, korakajoč pred njima. Tamkaj smo se vsedli za prvi odpočitek. S tihimi pogledi sta druga drugi namigavali proti steni, češ, kaj nas še vse

¹ S tem naslovom bomo prinašali po vrsti, kakor nam dohajajo poročila, ki nam dospejo v smislu vabila na str. 32, 48.

čaka . . Po malem okrepečilu smo načeli strašljivo pot. Šel sem sedaj ves čas v sredi, tako da sem prvi včasih malo pomagal, ozir. naznačil stopinje in pot, a potem vzel drugo s seboj. Vrvi ni bilo treba, ker sta stopali dosti dobro, dasi včasih zelo neprevidno, za kar sta slišali kepico ukorov. Hodili smo zelo počasi, časa je bilo dovolj, vreme in razgled prekrasen, poleg tega pa nisem hotel moči preveč napenjati. Šlo je dobro, bolje, nego sem mislil — Drugikrat smo se ustavili pri studenčku nad razpotjem v Prag. Na Kredarico smo dospeli po dolgi — 6¹/₂ urni hoji. Najveselejši je bil konec — v Triglavskem Domu!

III. dan; na Aleksandrovo kočo — Triglavska jezera — 1 uro odpočitka čez Komarčo v Bohinj ter domov. Pot čez Komarčo nas je bolj zdelala nego Tomišnkova. Seveda je solnce precej pripekalo: ves čas ture jasno nebo brez oblaka na obzorju. — Pot čez Komarčo bi bilo treba popraviti. — Vse kočice v Triglavskem pogorju napravijo najboljši vtis i po svoji legi kakor tudi po svoji čednosti in uredbi.

Za letos (1923) sem z istima spremljevalkama napravil načrt, v splošnem opisu podoben turi g. B. Rotterja v Karavankah in Kamniških planinah. (Plan. Vestnik 1923 str. 4 in 1922, str. 185).

Stanko Velkovrh.

Po Hudem Prasku na Mrzlo goro. Tekom mojega planinskega popotovanja I. 1922 je vredna omembe partija po žlebu — Hudem Prasku — na Mrzlo goro.

Nekega dne koncem julija sva jo krenila, tovariš Anton Boštele in jaz, oba oborožena s cepini, po „Hudem Prasku“ do njegovega vrha, t. j. malega in ostrega kamenitega sedla, ki se nama je prejšnji dan zdelo tako vabljivo, da sva ga sklenila zajahati; prejšnji dan sva namreč gledala ob jasnem vremenu s Frischaufovega Doma proti sedlu in sva dobila vtis, da ga z lahkoto doseževa in jo potem brez težave tudi udariva proti Mrzli gori. Poslednjo sva si izbrala za kraj počitka in ohlajenja.

Megleno jutro drugega dne nama je vzelo pač precej veselja, ne pa tudi poguma. Tovariš Boštele je pravil, da je bil že petkrat naskočil Hudi Prask z namenom, da pride po njem na vrh Mrzle gore; ker pa se je, dosevši do sedla, vsakokrat zmotil v smeri, nikoli ni mogel doseči svojega cilja, t. j. Mrzle gore. Zdaj je bil namenjen poskusiti v smeri, ki je še nikoli ni bil ubral in ki po njegovem prepričanju tudi odgovarja navetom planinca Kocbeka v vodniku „Savinjske planine“ (stran 50) In res: tokrat sva dosegla svoj cilj!

Po strmem in precej težavnem žlebovem nastopu sva plezala, oprijemajoč se pečin in deloma se opirajoč s celim životom ob vzporedne stene pravih žlebov, višje in višje, pri čemer nama cepina nista dosti služila.

Vsa pot po Hudem Prasku do sedla je strma, ali ne preveč nevarna. Razen enkrat, približno v sredini žleba, ko sem plezal po mokrem in strmemrodu, se sploh nisem zavedal, da bi bil v opasnem položaju. Tistokrat pa sem čutil, da se je bilo zares treba zelo pritisniti z vsem telesom na mokri prod, da bolj ko mogoče zmanjšam možnost drsenja. V ostalem sva to „plezalno turo“ po Hudem Prasku brez posebnega truda — tekem 5 četrt ur — premagala in dospela še precej dobre volje do sedla, ki ga pa nikakor ni treba zahajati, če se hoče od tamkaj priti na Mrzlo goro. Treba je le kreniti (glej tudi Kocbekova navodila!) na levo od sedla med tamošnje pritlikavo borovje, po katerem vodi steza do bližnjega vrha. V tem borovju poleg sedla sva se nekoliko spočila in okreščala in pri tej priliki gledala proti Frischaufovemu Domu, pred katerim sva zapazila več oseb, ki so bile očitno že delj časa opazovale najino plezanje. Zavriskala sva jim v pozdrav. Potem sva jo mahala po borovju na vrh, misleč, da od tamkaj zagledava Mrzlo goro. V tem pričakovanju sva se hudo ukanila. Vrh Mrzle gore se nama je sicer kmalu prikazal, ali v veliki daljavi; preplazila sva tri do štiri grebenske vrhe, preden sva se znatno približala pravemu vrhu. Končno sva prišla — po prekoračenju

precej globoke in strme zareze — na obširni, zarasli greben novega vrha, odkoder sva upala zagledati takozv. „Latvico“ z markirano potjo iz Matkovega Kota. Pri tej priliki omenjam, da je le potrata časa in moči, če se tam, plezajoč po grebenu, sili na vsak grebenski vrh. Dospeti je končno treba le do že omenjenega obraslega širokega hrbita po prekoračeni globoki zarezi.

Ko sva namreč nato hitela po tem hrbitu na greben, sva koj zagledala mnogo pričakovano Mrzlo goro in obenem tudi dve precej izhojeni in uporabni stezi v dolino onkraj grebena, v svojo „Latvico“, na nje dnu pa markacijo starega pota iz Koroške. Vendar, ker je ta pot markirana, nikar ne mislite, da je tudi lahko premagljiva. Pot je strma in vodi skoraj ves čas po steni proti vrhu Mrzle gore. Od Frischaufovega Doma do vrha sva rabila, ker sva se zamudila s plezanjem na omenjene grebenske vrhe — 6 ur.

Na Mrzli gori sva se vpisala k ostali zbirki imen planincev pod železnim pokrovom na vrhu gore, uživala proti koroški strani še dosti lep razgled — proti Sv. Duhu, Pastirkovemu vrhu, Pavličevi steni itd in jo potem krenila nazaj po stari zaznamovani stezi skozi „Škrbino“ in sva končno dosegla pot, ki vodi s Savinjskega sedla do Frischaufovega Doma. — Tudi tukaj moram pripomniti, da stara zaznamovana pot, katero sva porabila za vrnitev — 3 ure — ni ena najlažjih. V obče se vsa tura bolj priporoča pezalcem, katerim ni baš ležeče na tem, da po najkrajši poti dosežejo svoj cilj.

I. Serbec.

Kotiček.

Izgubljeni vodnik. Pogovarjali so se o hribolaztvu in gospod Smukovec je hotel pritakniti tudi svojo.

„Ne govorite mi o tem lazenju po planinah“, pravi s povzdignjenim glasom. „Dovolj imam od svoje zadnje ture na Počeno Škrbino: izgubil sem vodnika.“

„Za Boga!“ vzklikne tovariš, „in ti si se nato ponesrečil?“

„Kajpada“, zagodrnja Smukovec, — „tega mi je manjkalo, da bi se bil ponesrečil! Mari ni bilo dovolj, da sem izgubil svojega vodnika, imenitnega vodnika, v usnje vezanega, z zlato obrezo in s krasnimi ilustracijami!“

(Iz „La Domenica del Corriere“, 4. 3. 1923).

Društvene vesti.

Kranjske podruž. SPD občni zbor za leto 1922. — Vršil se je dne 5. februarja 1923 v mestni posvetovalnici v Kranju. Načelnik otvori občni zbor (prisotnih 19 članov in kot delegat Osr. društva A. Pučnik, ki ga načelnik prisrčno pozdravi), omeni, da je bilo delovanje podružnice povoljno, ter se v toplih besedah spominja umrlega člana Iva Svetina iz Žirovnice.

Nato poroča tov. tajnik sledeče:

Redni občni zbor za leto 1921 se je vršil dne 9. marca 1921 v Narodni Čitalnici. Za dobo 3 let so bili z vzklikom izvoljeni načelnikom: Ant. Zupan, za odbornike: Holzhaacker Fr., Kobal Pet., Mayr Mavr. in Šavnik Fr.; za namestnike: Depoli Jur in Hrovatin Alf. — Ker se odbor ni mogel konstituirati, je bilo treba sklicati izreden občni zbor dne 10. aprila 1922, na katerem je bil izvoljen sedanji odbor. Zahtevi nekaterih članov, da se skliče še en izredni občni zbor, odbor ni mogel ugoditi, ker ni odgovarjala društvenim pravilom.

Odbor je sklepal v 7 sejah o administrativno-gospodarskih zadevah. Na 1. seji so se določile cene za Valvazorjevo kočo in provizija za oskrbnico, na 3. za Prešernovo kočo in na 5. so se cene za obe koči razmeram primerno dvignile. — Svoje delovanje je odbor osredotočil na Valvazorjevo in Prešernovo kočo; vendar ni mogel slednje kljub večkratnim sklepom povečati. Izvršila so se pri obeh kočah najnujnejša popravila, osobito na strehah, a do prizidka ni prišlo, že glede na to, da se je začelo tekom preteklega leta z zgradbo Narodnega Doma v Kranju in ni bilo pričakovati, da bi se dobil od sicer nad vse požrtvovalnega kranjskega meščanstva primeren znesek za prizidek.

V korist Prešernove kočice se je vršila dne 25. 3. 1922 v Bellevue na Šmarjetni gori planinska prireditve, ki je bila kljub neugodnemu vremenu dobro obiskana in je donesla podružnici 6100.20 K čistega dobička. Toda tudi ta znesek ni omogočil dela. Valvazorjeva kočica je bila vse leto odprta in oskrbovana, Prešernova kočica pa o Binkoštih in od 18. 6. do 16. 9. Obisk obeh koč je bil dovoljen. Valvazorjevo je posetilo 1005, Prešernovo pa 752 turistov; prvo torej za 172, drugo pa za 91 manj nego leta 1921. Število obiskovalcev bi bilo gotovo večje, da ni nastopilo v mesecih avgustu in septembru slabo vreme.

Odbor je naročil 18 orientacijskih tablic po vzorcu, ki ga priporoča Knafele v „Plan. Vestniku“. Napise je napravil tuk. slikar g. Matija Bradaška. Vseh tablic pa ni bilo mogoče postaviti, ker so bile prepozno izgotovljene in sta nagajala dež in sneg.

Članov je bilo v letu 1922: 300, 196 domačih in 104 zunanjih, torej 51 več nego leta 1921, dasi je odpadlo 52 Škofjeločanov, ki so pristopili k Selški podružnici.

Podružnica je priredila dne 25. maja oficijelen izlet čez Javornik — Sv. Mohor — Kropa — Dobravo v Podnart. Želeti bi bilo, da se v bodoče izletov udeleži več članov in članic, nego jih je bilo topot, ker se ravno ob takih prilikah spoznavajo podružničarji natančneje med sabo. Posamezni člani so posečali razne vrhove ožje domovine, nekateri pa pohiteli preko Stola v kočico na Mačevski planini.

V območju naših gora sta se dogodili 2 smrtni nesreči. Dne 4. okt. 1921 so našli ne daleč od lovske kočice pod Srednjim vrhom mrtveca, ki je imel v termos-steklenici veliko vsoto denarja. Po dokumentih, dobljenih pri njem, je bil ponesrečenec Dragoljub Mižovanović, kandidat prava iz Beograda. Kako se je dogodila nesreča, se ni moglo poznati; vsekakor pa je ležalo truplo kake 4 tedne, ne da bi je bil kdo našel (Prim. Plan. Vest. 1923, str. 30). — Dne 22. nov. 1922 pa smo spremili na zadnji poti avskultanta g. Jos Turka, ki se je ponesrečil 19. nov. nad Cojzovo kočico. Podružnica je položila na krsto venec in čitalniški pevski zbor je zapel 2 žalostinki (Gl. Plan. Vestnik 1923, str. 43).

Od zadruga Narodni Dom v Kranju je prejel odbor dopis, naj se izreče, na katere prostore reflektira in koliko prispeva. Odbor je sklenil, da ne reflektira na noben prostor, pač pa je vplačal 50 deležev po 20 K. — Izleta Goriške podružnice na Blegaš se ni bilo mogoče udeležiti. — Bruno Rotter iz Maribora se je pritožil na odbor, da v Prešernovi koči radi nemira ni mogel spati. Načelnik je oskrbnika ponovno poučil, naj pazi, da se drže posetniki hišnega reda. Ta pritožba je skoraj dobesedno objavljena v Plan. Vest. 1922, šte. 12, str. 186 in 187. — Založništvo „Plan. koledarja“ je poslalo dopis radi sprememb v odboru in radi korekture v koledarju. Tozadevne podatke je preskrbel načelnik. — Za veselilni odsek povodom polaganja temeljnega kamna Narodnega Doma je odbor določil gg. A. Hrovatina in R. Mayr-ja. — Osrednji odbor je sporočil, da morajo znanprej pošiljati poročila o občnih zbiorih v primerno skrajšani obliki direktno uredništvu Plan. Vest., če hočejo, da se objavijo. — Odbor je naprosil podružničnega člana viš. sod. svetnika Fr. Pernuša, da zastopa podružnico na občnem zboru Osred. društva v Ljubljani dne 21. dec. 1922.

Vložni zapisnik izkazuje 124 števil.

Tajnikovo poročilo se brez ugovora sprejme.

Blagajnik poroča, da je bilo l 1922 dohodkov 187939.91 K, stroškov 176398 35 K, torej prebitka 11541.56 K. — Prešernova kočja je imela dohodkov 45357 K, Valvazorjeva 65074 K, skupaj 110431 K; stroški za obe kočji so znašali 87794 K, tedaj 22637 K čisti dobiček. Saldo z 31. dec. 1922 znaša 43147.34 K.

Poročilo se brez pripombe vzame na znanje.

Okr. šol. nadzornik V. Rus poroča v imenu pregledovalcev računov, da sta našla z Iv. Valenčičem račune v redu, in predlaga blagajniku in odboru absolutorij. Predlog se soglasno sprejme.

Pred volitvami izjavi načelnik, da odlaga svoje mesto, ker je s stanovskimi posli preobložen; omeni tudi, da se odpovedujejo ostali tovariši svojim funkcijam. Novemu odboru polaga posebno na srce, naj skrbi za Prešernovo kočjo, za katero je kranjsko meščanstvo toliko žrtvovalo. Kakor smejo biti ponosni njih predniki na to, da hrani kranjsko pokopališče ostanke našega največjega pesnika, tako naj njih potomci čuvajo njegov spomenik na vrhu Stola — Prešernovo kočjo. — Nato se preide k volitvam. Po daljši debati, v katero so posegli gg. Rus, Mayr R. in Fock, in ko je načelnik ponovno izjavil, da ne sprejme ne načelništa, ne oskrbe koč, pač pa tajniško mesto, se volijo soglasno: Fr. Šavnik lekarnar, načelnikom; za odbornike pa: Dr. de Gleria, Kobal, Mayr R. in Zupan. Kot zaupniki za mesto Kranj se določijo gg. Emmer Fr., Holzhaecker Fr., Hrovatin A. in Mayr P. Vsi izvoljeni izjavijo, da sprejmejo svoja mesta, novoizvoljeni načelnik izrecno poudarja, da se je odločil za sprejetje le v interesu podružnice, in prosi vse, osobito tov. odbornike, da ga čim izdatneje podpirajo.

Litijska podružnica SPD, občni zbor. — Vršil se je občni zbor ob zelo lepi udeležbi dne 8. februarja 1923 v Zagorju v prostorih g. Korbarja. Zborovanje je počastil s svojo navzočnostjo tudi vladni svetnik g. Fran Podboj. Predsednik g. Ferdo Tomažin, pozdravi z vznesenimi besedami navzoče člane, jih navdušuje za planinstvo na osvobojeni naši zemlji, govori o razvoju podružnice in poziva člane, naj ostanejo podružnici zvesti.

Iz tajnikovega poročila, g. nadučitelja B. Andoljšeka, posnamemo sledeče:

Lanski občni zbor se je vršil dne 16. jan. 1922 v Šmartnem pri Litiji. Kakor vsa druga društva, je trpela med vojno tudi planinska podružnica; štela je šamo 27 članov, ki so ji ostali zvesti. Skupnega premoženja je imela K 4487.27. Izvolil se je bil novi odbor, ki je prevzel nalogo, da obudi podružnici novo življenje. — Odbor je imel 5 seji, v katerih je razpravljal o internih zadevah in zlasti o pridobivanju čimveč članov. Uspeh intenzivnega delovanja ni izostal. Danes šteje podružnica 144 članov! Prav pridno so pristopali zlasti iz Zagorja in okolice in zato se vrši danes občni zbor tukaj. Podružnica je priredila 25. jan. 1922 planinsko veselico v Šmartnem, ki je prinesla čistega dobička 44180 K, naročila in razprodala je večje število koledarjev, animirala člane za Planinski Vestnik in je pristopila k čekovnemu prometu. Priredila je več izletov, in sicer na Lisco, večkrat na Kum, nadalje na Javorje, Golico, Kamniško sedlo, Triglav, Grintavec. Sklenila je tudi, da po možnosti napravi izlet na Pohorje; za to turo je vnmal člane odbornik in navdušeni turist, sodnik g. dr. Mile Jenko. Glavna naloga podružnice je bila poprava starih markacij in naprava novih. Prenovile ali nanovo napravile so se sledeče markacije — vse pod vodstvom predsednika ter vladnega svetnika Podboja: Litija — Janče, Litija — Višnja Gora, Sava — Sv. Gora, Zagorje — Planina, Zagorje — Kum, Litija — Primskovo, Litija — Zagorje. — Odbor je tudi oskrbel orientacijske table, ki so ali že postavljene ali bodo postavljene na postajah Litija Sava, Zagorje, Trbovlje, Hrastnik, Zidani Most. — Predsednik Tomažin je bil vedno v stiku z Osrednjim odborom in je prihajal na občne in izredne občne zборе centrale.

Odbor se trudi, da bi s pomočjo obsavskih podružnic postavil na Kumu prepotrebno kočo. — Blagajnikovo poročilo: Dohodkov od lanskega občnega zbora do danes je bilo 1192.03 D, stroškov pa 460.15 D, torej preostanka 731.88 D. Skupno premoženje znaša 1853.69 D ali 7414.76 K. Računi so bili pregledani in potrjeni.

Volitve. — Po odhodu odbornika dr. Jenka je izpraznjeno njegovo mesto, izvoli se z vzklikom g. Matija Pelko, učitelj v Toplicah.

Po izčrpanem dnevnem redu so je razvila neprisiljena, pristna planinska zabava. Spominjali smo se za podružnico zaslužnih članov, kakor dr. Jenkota in Račiča, vladnega svetnika, in drugih, ter sklenilo se je napraviti na kresni večer izlet na Kum.

Rogaška podružnica SPD, občni zbor. — Ta podružnica je imela svoj IV. redni občni zbor v nedeljo, dne 25. februarja t. l., v prostorih tovariša Franca Ogrizeka pri Sv. Križu tik Slatine. Spričo skrajno neugodnega vremena, se je zborovanja udeležila le ena tretjina članov iz Rogaške Slatine in Rogatca. Zborovanje je vodil podružnični predsednik in župan zdravilišča tov. Vil. Bizjak, ki je v vznešenih besedah očrtal delovanje podružnice v preteklem letu. Uspehe je v veliki meri pripisati podružnici naklonjenemu zdraviliškemu ravnateljstvu, ki res skrbi, da se pokažejo tujcem-gostom naše prekrasne okoliške postojanke, osobito naš „Rigi“ — Donačka gora, ki jo je obiskalo med zdraviliško sezijo 132 gostov — turistov. Med temi je bilo 16 Srbov, 3 Nemci in 2 Norvežana; vsi se niso mogli načuditi res očarujočemu razgledu. Zato bi bilo treba prejkoprej dobiti posest nemškega turistovskega kluba v našo last, da se temeljito popravi kočica in poti; sicer je nevarnost, da vse še bolj razpade. Govoru predsednika sta sledili poročili tajnika in blagajnika S priznanjem beležimo dejstvo, da podružnica skokoma napreduje, tako moralnično kakor gmotno; v svesti smo si, da bomo na prihodnjem občnem zboru zrlji z radostjo na izvršeno programno delo v tekoči sezoni. Škoda je, da je moral dosedanji predsednik, tov. Bizjak, zaradi prevelike zaposlenosti v svojem obratu od predsedstva podružnice odstopiti. Predsednikom je bil pri novih volitvah izvoljen za tujski promet in turistiko ves vneti ravnatelj drž. zdravilišča v Rogaški Slatini, tov. dr. Franjo Šter, ki nam je porok, da bo podružnica v delovanju še napredovala. Tudi ostali izvoljeni odbor nam jamči v to! — Javnosti naznanjamo, da je odslej Rogaška podružnica SPD sedež v Rogaški Slatini in ne več v Rogatecu. Podružnica šteje zdaj 52 članov.

Poziv članom in naročnikom. — Pisarna Osrednjega odbora SPD v Ljubljani poroča, da pošta večkrat vrača „Plan. Vestnik“ in pisma s članskimi izkaznicami z opombo: „Preselil“, „Brez natančnega naslova“, in dr. — Zato naproša pisarna Osred. odb., da vsak član, oziroma naročnik, vedno sporoči pisarni Osrednjega odbora SPD v Ljubljani vsako izpremembo naslova. Le na ta način bode omogočeno točno poslovanje. Obenem naprošamo vse one, ki še niso prejeli letošnjih števil „Plan. Vestnika“ in članske izkaznice, da nam po dopisnici takoj sporoče natančni naslov, nakar se jim nemudoma dpošlje izkaznica, odnosno „Plan. Vestnik“. — Pisarna Osrednjega odbora SPD v Ljubljani.

Reševalni odsek SPD. — Iz članov Osrednjega odbora SPD se je sestavil reševalni odsek, ki ima na razpolago vse potrebno orodje za slučaje nesreč in nezgod: nosilnico, vrvi, lekarniški ročni kovček s potrebščinami za prvo pomoč itd. V vseh važnejših gorskih krajih se določijo domačini, ki bodo vsak čas pripravljeni sodelovati pri rešilnih ekspedicijah. — Odbor SPD opozarja javnost, da je vsako nesrečo, oz. nezgodo javiti ustmeno, telefonično ali brzojavno na pisarno SPD, v Ljubljani, Kralja Petra trg, ali pa na najbližjo podružnico SPD, ki po potrebi obvesti Osrednji odbor.

Obzor.

Darila. — Slov. Plan. Društvu so bile v letu 1922 blagohotno nakazane sledeče podpore: Mestni magistrat ljubljanski Din 1250.—, Slovenska banka v Ljubljani Din 250.—, Kmetska posojilnica na Vrhniki Din 100.—, g. Vladimir Andrašević, Zagreb Din 100.—, g. Hieng, Ljubljana 50.—, g. Fran Ojstriž, Ljubljana Din 20.—, g. Vladimir Andrašević, Zagreb Din 13.75.—. — V spomin pokojnega Josipa Turka: g. Josip Turk Din 250.—, gg. Krapež Roza in Fran Din 100.—, dr. Ivan Černe, zdravnik v Zagrebu Din 50.—; skupaj Din 2183.75. — Poleg tega je poklonil g. Vilko Turk društveni knjižnici SPD knjižnico, a reševalnemu odseku vrh svojega brata Josipa. — Vsem darovalcem izreka SPD najiskrenejšo zahvalo.

Vodnik za Pohorje. — Pripravlja se prvi praktični vodnik za Pohorje, Urško goro in Kozjak, ki je namenjen turistom in letoviščnikom. Iziti ima že junija meseca t. l. Prosijo se fotografi, slikarji itd., da blagovolijo vpslati svoje slike, fotograf. posnetke ali perorisbe na naslov R. Badjura, referent za tujski promet, Ljubljana, Turjaški trg števil. 3. Dobrodošli so vsi lepi in zanimivi motivi iz življenja Pohorcev, gorska selišča, letoviški kraji, vasi, trgi, mesta, prirodne znamenitosti v Pohorju, v Dravski, Mislinjski, Mežiški dolini i. dr. krajih v Podravju, itd. — Na format se ne gleda. Fotograf. slike naj bodo lepo kopirane na svetel celoidin ali albumin ali kakšen drug svetli papir. Kdor namesto slik posodi ploščice, temu se bodo nepokvarjene vrnilo.

Od uredništva. 1. (Statistika planinskih tur.) — Uredništvo želi zbrati splošno statistiko planinskih tur in gorskih izletov. Zato vabi ponovno naše planince in izletnike, da pošljejo uredniku v Maribor podatke o svojih turah in izletih v letu 1922, kakor je natančneje označeno v zadnji številki na str. 32. — 2. Gg. pisatelji člankov se prosijo potrpljenja; zaradi obilega gradiva, a malega obsega našega časopisa morejo le polagoma prihajati na vrsto — 3. Vsi odbori SPD se vabijo, da — v svojem interesu — poročajo sproti, pa tudi celotno o svojem delovanju. Javnost omalovažuje delo, ki se o njem nič ne izve.

Naše slike. Kepa (2143 m). Pogled na Triglavsko pogorje. Kepa (2143 m) je najznamenitejši vrh zapadnih Karavank. Njeno pogorje je pomaknjeno najbolj severno proti Koroški, ki jo skoraj celo pregledamo. Sedaj leži Kepa na naši meji z Avstrijo. S Kepe se na naši strani nudi najkrasnejši razgled na celo črto Karavank in Julijskih Alp, pa tudi po celi Gorenjski. Današnja slika, posneta pozimi, nam kaže zasneženi vrh Kepe z odsekanim robom proti divji soteski Bélice in s pogledom na Triglav (2863 m); prelaz Luknjo zakriva megleno morje, dobro pa je viden Stenar (2501 m) z zasneženim Dolkom in v ospredju: Vrtaški vrh nad Mojstrano.

Vsebina: Jakob Aljaž: Planinski spomini (str. 49). — Dr. V. Korun: Bivak pod Ojstrico (str. 52). — Darinka: Preko Kranjskogorskih planin (str. 56) — Čez hrib in dol: Na Gorenjsko in na Triglav (str. 58). Po Hudem Prasku na Mrzlo goro (str. 59). — Kotiček: Izgubljeni vodnik (str. 60) — Društvene vesti; Kranjske podružnice SPD občni zbor za leto 1922 (str. 60). Litijske podružnice občni za leto 1922 (str. 62). Rogaške podružnice SPD občni zbor (str. 63). Poziv članom in naročnikom. Reševalni odsek SPD (str. 63). — Obzor: Darila. Vodnik za Pohorje. Od uredništva (str. 64). — Slike: Na prilogi: Kepa (2143 m).

Urednik **dr. Josip Tomižšek** v Mariboru. — Izdaja in zalaga Slovensko Planinsko Društvo v Ljubljani (Osrednji odbor). — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

Pogled s Kepe (2144 m) na Triglavsko skupino

Fot. dr. Stanko Tomišek